081| Ἀπὸ τοῦ τάφου τὴν σκοτεινὴν καὶ ζοφώδη πλάκα, κάτωθεν τῆς ὁποίας ἐτέθη τὸ Σῶμα τοῦ σταυρωθέντος Ἰησοῦ…

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/081-ἀπὸ-τοῦ-τάφου-τὴν-σκοτεινὴν-καὶ-ζο/

Ἀπὸ τοῦ τάφου τὴν σκοτεινὴν καὶ ζοφώδη πλάκα, κάτωθεν τῆς ὁποίας ἐτέθη τὸ Σῶμα τοῦ σταυρωθέντος Ἰησοῦ, μία Ἀνέσπερος καὶ Φαεινὴ λάμψις ἐξέλαμψεν, ἥτις ἀνῆλθε μέχρι τῶν Ἀπείρων ἐσχατιῶν τοῦ Ἀπείρου καὶ περιέβαλε διὰ τοῦ Ἀειζώου αὐτῆς Φωτὸς τὸν κόσμον ὀλόκληρον.

Ἡ παγερὰ τοῦ τάφου σιγὴ διαλάμπουσα καὶ φωτιζομένη ὑπ’ αὐτοῦ διελάλησεν ἐν μυστηριώδη φωνῇ τῶν πτερυγιζόντων ἀγγέλων καὶ τῶν ὀρχουμένων Πνευματικῶν μορφῶν τῆς ὑπεργείου ζωῆς ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων τὸ εὐφρόσυνον καὶ κοσμοσωτήριον ἄγγελμα τῆς **Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.**

Ὁ ἐν μέσῳ δύο ληστῶν σταυρωθείς ὡς ὁ ἔσχατος τῶν κακούργων, ὁ ὑπὸ τοῦ ὄχλου διασυρθεὶς καὶ προπηλακισθείς, ὁ ὡς τυχοδιώκτης λαοπλάνος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐν τῷ τάφῳ φρουρούμενος, **διήνοιξε τὰς πύλας τοῦ Ἅδου, διέσπασε τὰς δεσμευούσας ἀλύσεις τοῦ σώματος Αὐτοῦ καὶ ἐπανέστη ἐν τῇ Ζωῇ, Ἄφθαρτος, Αἰώνιος, φωτιζόμενος ὑπὸ τῆς Θείας Αἴγλης τῆς Πνευματικῆς Αἰωνιότητος τῆς Ἐκπάγλου καὶ Ἀειφώτου Αὐτοῦ Ὑποστάσεως, διδάξας διά μιᾶς ἐμπράκτου καὶ ὁρατῆς τοῖς ἀνθρώποις Ἀναστάσεώς Του τὴν Ἀνάστασιν παντὸς θνητοῦ, τὴν μέλλουσαν Ἀφθαρσίαν καὶ Ἀθανασίαν τῆς ἐκ τοῦ σώματος ἀποχωριζομένης διὰ τοῦ θανάτου ζωῆς.**

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ ἐπεκύρωσε τὴν πίστιν ἐκείνων, οἵτινες ἐν τῷ βάθει τῶν πρὸ Αὐτοῦ αἰώνων ἐπίστευον καὶ ὡμολόγουν τὴν μετὰ θάνατον ἐπιβίωσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ψυχή, ἥτις διὰ τῆς φιλοσοφικῆς μελέτης καὶ συγκριτικῆς ἀναλύσεως, διὰ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, ἀνεπτύσσετο εἰς μίαν σειρὰν λογικῶν κρίσεων καὶ συμπερασμάτων, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀλαθήτων, διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ ἡ προσδοκωμένη Ἐλπὶς καὶ ἡ ἀδιασάλευτος πίστις πάντων, ὅσων ἀργότερον ἠσπάσθησαν καὶ ἐνεκολπώθησαν τὰς Θείας Αὐτοῦ Διδασκαλίας.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ διήνοιξε τὰς πύλας τὰς ἐπικαλυπτούσας τοὺς ἀνθρωπίνους ὀφθαλμοὺς καὶ ἄφησε δι’ αὐτῶν νὰ διεισδύῃ τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας, ἡ Ὑπέργειος τῶν Κόσμων Ἑνόρασις, εἰς πᾶσαν

ψυχήν καὶ διάνοιαν, ἥτις ἐγκαταλείπουσα τοὺς ὑλικοὺς αὐτῆς δεσμοὺς ἀφήνει ἐλεύθερον τὸ πνεῦμα της νὰ διασχίσῃ τὸ διαχωρίζον αὐτὴν ἀπὸ τοὺς κόσμους τούτους διάστημα καὶ νὰ ἐνοραματισθῇ ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ ἀκτινοβολίᾳ, ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐκτάσει τὰς κλιμακοειδεῖς ἀνελίξεις τῆς Ὑπερτάτης Ζωῆς, ἐκείνης ἥτις διὰ μέσου ἀπείρων ὑπερτέρων τῆς γηΐνης ζωῆς κόσμων **ἀνελίσσεται καὶ τελειοποιεῖται, ἐπ' ἄπειρον, ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ μεταίχμιον τῆς ὑπερτέρας τελειοποιήσεως, τῆς Ὑπερανθρώπου πνευματικῆς ἀναγωγῆς, πρὸ τῶν Θείων Ἀκτίνων τοῦ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΟΝΤΟΣ, αἱ ὁποῖαι, περιβάλλουσαι αὐτό, μετουσιοῦσιν αὐτὸ εἰς ΕΝ μετ' αὐτοῦ Πνευματικὸν Ὄν, εἰς ἕνα Θεῖον Λόγον, ἀποστέλλον αὐτὸν ἐν ἀτελεῖς, ὡς τὸν Χριστόν, κόσμοις, ὅπως διδάξῃ καὶ μαρτυρήσῃ τῆν Ἀλήθειαν.**

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι τὸ Πρότυπον τοῦ ἐν τῇ γῇ Ἐνσαρκωθέντος Θείου Λόγου, ὃν οἱ ἄνθρωποι, οἱ κατανοοῦντες τὴν Ἀλήθειαν τῶν Θείων αὐτοῦ λόγων καὶ τῆς Ὑπερτάτης Αὐτοῦ Διδασκαλίας, οἱ πιστεύοντες ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ καὶ τὴν Ζωοποιὸν Αὐτοῦ Δύναμιν, ἀλλὰ εἰς τὴν μέλλουσαν καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν Ἀνάστασιν καὶ Ἀθανασίαν, εἰς τὴν Ἄφθαρτον, τοῦ πνεύματος αὐτῶν οὐσίαν, θέλουσιν ἡμέραν τινὰ διὰ τοῦ παραδείγματος Αὐτοῦ καὶ τῆς τηρήσεως τῶν Ἐντολῶν καὶ Διδαχῶν Αὐτοῦ, ὡς Οὗτος, ΑΝΑΣΤΗΘΗ καὶ βαδίσωσιν ἐν τοῖς πρὸ Αὐτῶν ἐκτεινομένοις Πνευματικοῖς πεδίοις πρὸς τὴν Ὑπερτέραν τοῦ πνεύματος αὐτῶν ἀνέλιξιν καὶ τελειοποίησιν.

Ὁ φθαρτὸς κόσμος, ὁ κόσμος τῆς ὑλικῆς ἐπικρατήσεως, τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, ὁ κόσμος τοῦ πλούτου, τῆς ἐπιδιώξεως, πάσης φθαρτῆς ἀπολαύσεως **οὐδέποτε δύναται νὰ παρέξῃ τὴν Αἰώνιον Εὐτυχίαν, τὴν Βασιλείαν τοῦ Κόσμου τοῦ Ἰησοῦ, διότι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἀπορρεῦσαν ἐκ τῆς Θείας Πνοῆς τοῦ Ὑπερτάτου Πνευματικοῦ Ἡλίου, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ αὐτοῦ πυρῆνι διαφυλάσσει ἐν ἑαυτῷ Ἀναλλοίωτον καὶ Ἄφθαρτον τὴν Θείαν αὐτοῦ Καταγωγὴν καὶ ὁ πόθος αὐτοῦ στρέφεται πάντοτε πρὸς τὴν Πηγήν, ἐξ ἧς ἔλαβε τὸ Φῶς καὶ ἐξ ἧς ἐξεπήγασε πᾶσα ἐν αὐτῷ ἐναποθηκευθεῖσα Ἀλάθητος καὶ ἐσαεὶ διατηρουμένη Ἀναλλοίωτος Ἀλήθεια.**

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ὁ περιστοιχούμενος πάντοτε ὑπὸ τῶν γηΐνων φροντίδων, ὑπὸ τῶν φθαρτῶν ἀναγκῶν, ὁ προσκεκολλημένος πάντοτε ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων καὶ ἐπιδιώξεων, δὲν δύναται ν' ἀντιληφθῇ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἀλλ' οὔτε καὶ κατανοῶν αὐτὸν ἐπαφήνει ἐλεύθερον καὶ ἀνεπηρέαστον τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ἵνα ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον, ὅστις συντομώτερον ἤθελε φέρει τοῦτον πρὸς τὸ τέρμα τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ, τοὺς εὐρυτέρους καὶ ὑψηλοτέρους ὁρίζοντας, πρὸς τελειοτέρους καὶ πνευματικωτέρους κόσμους, πρὸς ἀϋλοτέρους καὶ τελειοτέρους σταθμοὺς τῆς ζωῆς.

Πάντες μετ’ εὐλαβείας καὶ πίστεως προσέρχονται εἰς τοὺς ναούς, ὅπως προσφέρουσιν εὐλαβῆ φόρον λατρείας πρὸς Ἐκεῖνον, ὅστις διὰ τοῦ παραδείγματος Αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του παρέσχε τοῖς ἀνθρώποις τὸ Φῶς καὶ τὴν Ἀλήθειαν τῆς μελλούσης αὐτῶν ζωῆς καὶ βασιλείας τοῦ πνεύματός των ἐν τοῖς ὑπερτέροις τῆς γῆς αὐτοῦ κατασκηνώσεσιν.

Ἐν τούτοις, μηδ’ αὐτῶν τῶν Λειτουργῶν καὶ διαδόχων τῆς Διδασκαλίας αὐτοῦ ἐξαιρουμένων, οὐδεὶς ποτὲ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς κοσμοσωτηρίου δι’ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα Ἀναστάσεως ὕψωσε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ὑπεράνω τῶν ὑλικῶν τύπων, οὓς ἠκολούθησαν πιστῶς καὶ ἀπαραγράπτως, **ἵνα ὑλικῶς ἐμφανίσωσι τὸ μέγα αὐτῆς μυστήριον,** τὸ ὁποῖον οὐχὶ ἐν τῇ ὑλικῇ ἐξωτερικεύσει καὶ ἀναπαραστάσει ἐγκρύπτεται, **ἀλλ’ ἐν τῷ βάθει ἑκάστης ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἥτις ὀφείλει νὰ διασπάσῃ τὰ συγκρατοῦντα αὐτὴν ὑλικὰ δεσμὰ καὶ τελειοποιουμένη διὰ μιᾶς ἐντατικῆς καὶ ἀδιακόπου προσπαθείας καὶ ἐνεργείας νὰ κατορθώσῃ διὰ τῶν ἑαυτῆς δυνάμεων ν’ ἀνέλθῃ πρὸς τοὺς ὁρίζοντας τοῦ παρελθόντος χρόνου καὶ ἀναπαραστήσῃ ἐν ἑαυτῇ διὰ τῆς ἐνοράσεώς της τὴν τελουμένην μυσταγωγίαν τῆς ζωῆς** καὶ ἀναπαραστήσεως τῆς ζωῆς καὶ ὑποβοηθουμένη ὑπὸ τῶν πνευματικῶν αὐτῆς ὁδηγῶν νὰ φθάσῃ ὑπερυψουμένη πρὸς Ἐκεῖνον, νὰ ἀκούσῃ διὰ τοῦ Στόματος Αὐτοῦ τὴν Ἄρρητον καὶ Θείαν Διδασκαλίαν Του καὶ ἐπιζητήσῃ παρακλητικῶς παρ’ Αὐτοῦ τὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν αὐτοῦ ἐνίσχυσιν, ἵνα ταχύτερον διέλθῃ τὴν ἀτραπὸν καὶ συντομεύσῃ τοὺς σταθμούς, τὴν ὁδηγοῦσαν πρὸς τὴν Αἰώνιον Αὐτοῦ Βασιλείαν, **ἐν ᾗ μέλλουσι ν’ ἀναστηθῶσι καὶ βασιλεύσωσιν Αἰωνίως καὶ Ἀφθάρτως πάντες οἱ διὰ τῆς ἀνθρωπίνης σωματοεξελίξεως διελθόντες καὶ τὸν θάνατον αὐτῆς ὑποστάντες καὶ μαρτυρήσαντες.**

Ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανεν ὡς ἄνθρωπος καὶ ἀνέστη ὡς Θεός.

Πάντες οἱ ἄνθρωποι, οἱ διελθόντες διὰ τῆς δοκιμασίας τῆς ζωῆς, οἱ ὑποστάντες τὸν φυσικὸν καὶ Ἀναλλοίωτον Νόμον τῆς ἐνσαρκώσεως, θέλουσι διὰ τῆς ἀνελίξεως καὶ τελειοποιήσεως αὐτῶν ἀναστηθῇ ἐν τῇ Θεία Αὐτοῦ Βασιλείᾳ καὶ συναποτελέσωσι μετ’ Αὐτοῦ τὴν Θείαν Οἰκογένειαν τοῦ Πρωτοτόκου αὐτῶν Ἀδελφοῦ, τοῦ ὑπὲρ αὐτῶν θυσιασθέντος καὶ μαρτυρήσαντος Ἰησοῦ.

16/4/1931